

Niin tuli taas syksy ja Oulun Päivät ja uusi Etta. Onneksi olkoon, OLS, 110-vuotias Oulun uusin Etta! Olen valitsijoiden kanssa täysin samaa mieltä: juuri nyt oli kyllä Oulun Luistinseuran vuoro. Se voitti taas kerran Suomen mestaruuden jääpallossa ja saavutti tänä vuonna 110 vuoden iän.

Nostaisin karvareuhkaani olemattomien omien karvojeni päältä, mutta kun se karvalakki on vielä kesänaulassa. Jalkaani sensijaan voin raapaista oikein Nummisuutarin Eskon tyyliin!

Vilkaisin Kullervo Leinosen urheiluhistoriikkia kirjasta Valkean kaupungin vaiheet ja totesin, että Oulun urheiluseuroista ovat vanhimmat ja ikätoveritkin Oulun Purjehdusseura ja Oulun Luistinseura. Oulun Hiihto vietti viime vuonna 100-vuotisjuhlaansa, mutta OHS:llä on vielä matkaa saatan vuoteen. Sensijaan OLS:n perinteet ulottuvat vuoteen 1880, vaikka nimi onkin nuorempaa perua.

Ensin oli Skridskoklubben i Uleåborg. Kyllä kai se aluksi oli kovasti ruotsinkielinen ja herrasväen "luppi", mutta vähitellen... Luistinklubi, jota nimeä suomenkieliset käyttivät, piti talvesta talveen luistintaapaana merenjäällä Kiikein edustalla. Leinonen sa-

noo, että kun Luistinklubin toiminta monen vuoden tauon jälkeen käynnistyi uudelleen 1902, tehtiin paana Aleksanterin torin viereen. Sille paikalle tehtiin sitten urheilukenttä, jonka me nyt tunnemme nimellä Keskuskenttä.

Luistinklubi järjesti seuraluistelua, kaunoluistelukilpailuja ja sitten pikaluistelukilpailujakin. Ensimmäiset "oikiat" pikaluistimet hankki Otto Lindgren eli Karhi. Se Otto livari se kerkisi! Toinen haka kuuluu olleen Georg Holm.

Pesäpallo ja jääpallo tulivat kuvaan mukaan vasta 1920-luvun alussa. Jääpallo alkoi siitä, kun viipurilainen Abi Lund tuli Ouluun talvella 1920. Jonkinlaista "hokkeyta" olisi kyllä pelattu jo joskus 1909. Minä muistan, kun viipurin "susi" Olli Sarpio tuli Ouluun ehkä n. 60 vuotta sitten. Hänestä tuli OLS:n pakki. Jäi mieleen, kun mies sekä näkyi että joskus kuuluikin. Temperamenttia oli!

Niistä ajoista lähtien seurasin joskus innokkaanakin jääpalloilua. OPS oli toinen hakajoukkue, ja nämä kaksi kamppailivat hegemoniasta. Useimmat tutut toverit pelasivat Luistinseurassa, luokkatoverit Aimo Inkilä ja Jorma Salovaa- ra niin kuin pikkuveljensä Marttikin, näitä "Saunarrannan Tovereita", naapu-

rit Lagerbohmin pojat ja kai kaikki Lidströmin veljekset. Nyt ei ollut enää kielirajoja.

Anteeksi, että en muista kaikkia nimiä, mutta sen muistan, että sittemmin pelasi oppilaittensa kanssa myös Lyseon saksan ja ranskan kielen vanhempi lehtori Tauno Nurmele, mutta ei tainnut päästä edustusjoukkueeseen.

Kun minusta sitten tuli sanomalehtimies, minä seurasin harrastuksesta ja (Alan) käskystä mm. jääpallopelejä. Voinkin sanoa aloittaneeni kriitikon urani jääpallokriitikkona. Taisi tulla yhtenä talvena äkkilähtö opiskelemaan, kun olin sanonut pari kovaa sanaa OPS:n Esko Kärkkäisestä pakkina ja puhutellut Joju Kilposta Lopposeksi, kun en muistanut, että Jojulla oli sukunimikin. Puoleellinen en ollut.

Nyt en sitten tiedä luistinseuralaisista yksilöinä mitään, mutta olen edelleen sitä mieltä, että jääpallopelellä on jääpeleistä kauneinta ja urheilullisinta. Anteeksi vain, Nykäsen Jomppe! Eipä sillä, etteikö Kärpät, kuulemma, olisi tuonnoin ollut aivan hilkulla. Ja syystä.

En matkan takia päässyt taputtamaan Etta-juhlaan, joten taputus tulee tässä. Onnea eteenpäin!